

Dagelijkse strijd om erkenning is Gruwez' bron van inspiratie

DANS HERONEROZERO

★★★★★

Danseres Lisbeth Gruwez zet met nieuwe voorstelling stap vooruit.

AMSTERDAM Wie fan is van de ijzersterke, rauwe solo's van Lisbeth Gruwez, voormalig danseres bij Jan Fabre en Wim Vandekeybus, kan met een gerust hart naar haar eerste groepschoreografie: *HeroNeroZero*. Dit werk voor twee mannen en een vrouw (Gruwez zelf) bewijst dat haar talent verder reikt dan haar eigen performancekracht.

Heel zacht wiegen ze zijwaarts, Rob Fordeyn en Gruwez. Parallel, in schaars licht en met alleen het geluid van hun plakkende voetzolen op de balletvloer. Een uur later leunen en duwen hun lijven in volle kracht tegen elkaar, besmeurd met meel, in een kruising tussen omhelzing en val. Daartussen is heel weinig en toch ook heel veel gebeurd.

Gruwez schotelt geen verhalen van A tot Z voor. Wel indringende beelden die aan de contouren van een verhaal raken.

Visuele leidraad in *HeroNeroZero* is een stel houten balken. Aanvankelijk liggen die op een slordige hoop, maar geleidelijk wordt er van alles mee gebouwd - een poort, een plattegrond van een huis, een wigwam - tot een robuuste picknicktafel aan toe, waar de dansers huiselijk verveeld aan hangen of even huiselijk verveeld wat standjes op uitproberen.

De bouwsels zijn een metafoor voor het leven, dat de mens voortdurend vorm probeert te geven en naar zijn hand probeert te zetten, om toch maar niet in vergetelheid ten onder te gaan.

De dansers, naast Fordeyn en Gruwez ook nog Maarten van Cauwenbergh (die tevens de elektronische muziek aanstuurt), tonen de krachten die in dat proces de revue kunnen passeren en de slotsom kunnen bepalen - energiek en directief ('hero'),

chaotisch en gewelddadig ('nero'), stil en leeg ('zero').

Waar de danstaal zo vormeloos begint, wordt die gaandeweg steeds geprononceerder. Scherpe lijnen en abrupte hoeken hebben iets weg van de felheid van vechtsporten. Het in een doorgaande beweging van pijn, woede, verdriet, haat, gekte en vreugde verwrongen gezicht van Gruwez doet denken aan het lijden van de Japanse butoh (en verstilde vorm van dans-theater) en balt het dagelijks gepoog van de mens bondig samen.

HeroNeroZero moet even op stoom komen en de verhouding tussen het drietal kan spannender, dwingender worden uitgewerkt. Maar Gruwez heeft als choreograaf absoluut een eigen beeldtaal en sfeer, sober, oprecht, zonder mooidoenerij.

Mirjam van der Linden

HeroNeroZero door Voetvolk.
Choreografie: Lisbeth Gruwez. 16/10, De Melkweg, Amsterdam.
24/2 in Eindhoven. voetvolk.be.

